

כבוד נשיא הטכניון, פרופ' יצחק אפלויג, המשנה לנשיא לעניינים אקדמיים, פרופ' משה סידי,
דיקן ביה"ס ללימודי מוסמכים, פרופ' משה שפיטלני, פרופ' אלפרד ברוקשטיין, דיקנים וחברי סגל,
עמיתי הבוגרות והבוגרים ואורחים יקרים,

במעמד חגיגי זה מלוות אותי שתי תחושות המשלימות זו את זו.

האחת – שילוב של התרגשות, גאווה ושמחה בסיום המסלול המכובד. זהו מסלול ארוך ותובעני אשר דורש לא רק מוטיבציה ויכולות אקדמיות גבוהות אלא גם חוסן מנטלי. מוכשרים ככל שנהיה, לא היינו מסיימים את המסלול לבדנו... ועל כך התודות: למנחים – על השותפות לדרך וההנחייה; לטכניון וידידיו – שסיפקו את התשתית הנחוצה למחקר ברמה עולמית; ולמשפחות ולחברים – שתמיכתם ואהבתם אינן ברות תחליף.

התחושה השנייה המלווה אותי ברגעים אלו הינה תחושת אחריות.

אחד העם, ממייסדי הטכניון, כתב: "הגאונים ומחשבותיהם הם קניין כל העולם", אך זאת ועוד - בהמשך אותו המאמר הוא מסביר כי כדי שהגאונות תבוא לידי ביטוי נחוצה חוליה מקשרת בין הגאונים לבין העם. כבר במאה ה-19 אמרה מרגרט פולר, עיתונאית ואשת רוח, "אם יש לך ידע, תן לאחרים להדליק את נרותיהם בו". זוהי, אפוא, אחריות אותה אנו נושאים עמנו עם צאתנו מבין כותלי הטכניון כבוגרי תואר דוקטור.

אך האם די בכך?

בישראל של שנת 2009 יש רופאים מהטובים בעולם, אך מערכת בריאות המשוועת לשר בממשלה; יש מהנדסים מובילים בכל התחומים, אך בעיות סביבה המתאימות למדינות עולם שלישי; ויש מערכת השכלה גבוהה מוצלחת ומתקדמת אך מערכת חינוך קורסת הזקוקה לתוכניות שיקום המתחלפות מדי שנה.

אין זאת אלא כי האחריות הרובצת על כתפיו הינה רחבה יותר, הרבה מעבר להפצת הידע גרידא – אחריות להוביל – הובלה מקצועית אך גם הובלה ערכית, מוסרית.

עמיתי הבוגרים, חברי סגל וחברי הנהלת הטכניון – החברה הישראלית נושאת את עיניה אלינו. אל לנו לעמוד מנגד! ניצב בפנינו אתגר השונה מהאתגרים האקדמיים - האתגר לצאת מכותלי המעבדה והמשרד ולתרום תרומה מכרעת לקידום החברה הישראלית. הצלחתנו כיחידים אין די בה! הצלחתנו כחוקרים אין די בה! איננו יכולים להרשות לעצמנו להשאר בד' אמותנו, לעשות לביתנו ולהסתפק בתרומתנו המקצועית-מחקרית. נחוצה כאן יוזמה פעילה מצדנו להשפיע ולשנות בכל תחומי החיים ולעצב את פני החברה והנורמות המקובלות בה. לכל אחד ואחת מאיתנו חלק במשימה זו. אין זו משימה שאפשר להקל בה ראש.

מהכרותי עמכם ברור לי כי איש מאיתנו אינו נרתע אל מול אתגרים. כולי תקווה כי כל אחת ואחד מאיתנו יענה לאתגר וירתום את יכולתיו האישיות כדי שיחדיו נבנה עתיד טוב יותר לילדינו.

אני מאחל לכולנו שנזכה לחגוג עוד הרבה אירועים חגיגיים מסוג זה. תודה רבה!